

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Ο φόρομο αυτό της νέας παραξένησε τον Παρναγιάν, μα ή 'Αλίκη συνήθε άμέσως και ψεύδους :

— Συγγνώμη ! 'Η μεγάλη μου χαρά μ' έκανε να συγκαμηθώ τόσο πολύ... Συμπάθησε με...

"Όταν όμως ύστερ' από λίγες μέρες ξαναπήγε ο ίππότης να ιδή την 'Αλίκη, βοήζε την πόρτα της κλειστή και τό σάτι έρημο. Τό ίδιο παρατήρησε ο Παρναγιάν και στό μέγαρο τού Μέσιμ, γύρω από τό όποιο περιφερόταν νύχτα—μέρα, έλλίζοντας να πληροφορηθή κάτι για τόν πατέρα του. Καί τό μέγαρο ήταν έρημο και κατόπλειστο...

'Ο 'Ερρίκος ντε Μονμορανού ήταν εκεί την ημέρα που ο αδελφός του Φραγκίσκος πήγε και κάθισε στό γάντι που στην πόρτα, προκαλώντας τόν έσοι σε μονομαχία. Τά είχε δει δλ' αϊτά ο 'Ερρίκος, κοιμημένος πίσω από ένα παράθυρο. Καί για ν' άκουψη τόν αδελφό του και να σκεφθί ήσυχά για την εκδίκαση του, έφυγε λίγες μέρες κατόπιν από τό μέγαρο να' έγκατεστάθη σ' ένα σάτι κοντά στη Μοναστήρι, μαζί με δόλοηλο τό προσωπικό τού οίκου του και τη μικρή του φρουρά. Λέμε αέγκατεστάθη κ' όμως δέν εινε άπολύτως άσχετός αϊτό. Γιατί ο 'Ερρίκος Μονμορανού τό είχε δόροτο. Έμενε και στό σάτι που ήταν κοντά στη Μοναστήρι, επισκερτόταν δέ και τό μέγαρο του.

Μέ τόν 'Ερρίκο έμεναν μαζί μονάχα τρείς στρατιώτες, ένας άξιοματικός, ο γέρο Παρναγιάν, δυό ύπηρετες και ή 'Ιωάννα που είχε προηδισθεί σε μαγερίσσια.

Την επομένη της εκ μέρους τού Φραγκίσκου προσκλήσεως, ο 'Ερρίκος Μονμορανού ζήτησε να δη τόν γέρο Παρναγιάν.

— Γνωρίζετε, τόν φώτησε, καά πρόσωπα βρισκόνοσαν μέσα στό άμάξι, κατά τού όποιου έγινε ή επίθεσι τη νύχτα που βγήκαμε από δώ ;

— Όχι, έξοχότατε, άπάντησε ο γρηαός τυχοδιώκτης.

— Γνωρίζετε ποιάς είχε συμμέρον να μάς έππεθη ;

— Σ' αϊτό μπορώ να σάς άπαντήσω, γιατί μου τό είπατε σεις ο ίδιος. 'Ο αδελφός σας !

— Σωστά. Μου είχατε πει, ότι ο γυιός σας δέν μπορούσε νάρθη με τό μέφος μας, γιατί άνηκε στην ύπηρεσία τού αδελφού μου, και ή δει ;

— Μάλιστα, έξοχότατε !

— Μου είπατε ακόμα, ότι κινήησατε εκείνον που έπετέθη εναντίον της άμάξης, τη νύχτα εκείνη... θυμιάστε...

— Μάλιστα, τόν κινήησα μέχρι της πύλης Μπαροντέ, έξοχότατε !

— Και μου είπατε ακόμα, ότι εκεί τόν σκοτώσατε με μιά καλή σπαθιά ! Δέν είν' έτσι ;

κούρασε αϊτή !... Δέν εινε καλιά, σου λέω !... Κάποτε λοιπόν άπόψε, να μαζερώ και τα χρίσματα κ' αέρω βράδυ ψεύγας !...

— Να κάτσω ; Τι λές !... 'Αφού δέν είμαι καλιά, θα φύγω στη στιγμή... άμέσως !... 'Ό,τι πάθω, να τό πάθω στό σάτι μου !...

— Να φύγης ! Και τα χρίσματα ;

— 'Ας μείνουν. Μου τά δίνεις σάν κατεβής στη χώρα !...

— Δουπόν, άκούσε γιγαρις ; Τι λές για δλ' αϊτά, φώναζε ο Κόμτολας, σάν τελείωσε την ιστορία του.

'Αλλά τί νάλεγε ο γιατρός, τί μπορούσε νάλεγε, που είχε τό σόμιο του γεμάτο ποροκαάλλια !

— Όλα τά είχε φάει εντομεταξύ ο άθλιος, κα' άφρησε σωρό τις φλούδες για τούς άλλους !...

— Βιταμίνες !... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

— Άσχετός, έξοχότατε !
— Έ, λοιπόν, Παρναγιάν ! 'Ο άνθρωπος που λέτε δυ σκοτώσατε, ζή και εινε περίφημα στην ύγεια του...

— 'Α ! Τι άκούω ;

— Και έξέρετε πώς λέγεται αϊτός που δέν ένυνηγησате ως την πύλη Μπαροντέ, αλλά τόν συνοδέψατε ως τό ξενοδοχείο «Σφύρα» ;

— Θάβειλα πολύ να τό μάθω, έξοχότατε ! άποκρίθηκε ο τυχοδιώκτης, τριβώντας τό μουστάκι του και βάζοντας συγχρόνως τό χέρι του στό ξίφος του.

— Λοιπόν μάθετέ το. 'Όνομάζεται ίππότης ντε Παρναγιάν !

— Εινε ο νέος που σάς έσωσε μιά βραδιά από μερικούς κακούργους ; ρώτησε μ' αϊθάδεια ο τυχοδιώκτης.

'Ο 'Ερρίκος Μονμορανού για μιά στιγμή έμεινε άφρονος. Περιέμενε να ιδή τόν Παρναγιάν να χλωμάσει και τόν έβλεπε να γελά και να εironεύεται. Θέλησε να κινή μιá χειρωνακία όργης, αλλ' ο τυχοδιώκτης έφερε και πάλι τό χέρι στό ξίφος του.

— 'Ας μη θυμόνομε ! ψεύδιστε ο Μονμορανού. 'Η τουλάχιστον άς έξηγηθούμε καλύτερα. Πές μου λοιπόν, Παρναγιάν, είν' αλήθεια δλ' αϊτά ;

— 'Αφού τά λέτε σεις, έξοχότατε, θα ήμουν πολύ άναήδης να ύποστηρίξω τό αντίθετο. Τό μόνο που όρείλω να κάμω, εινε να σάς συγγαρω. Σάς ένόμιζα ως τώρα μόνο στρατάρη. Τώρα άνακαλύπτο ότι εινε και άρχηγός σπειρας κακούργων...

— Παρναγιάν !...

— 'Εξοχότατε !...

Οί δυό άνδρες άναμειτήθησαν με τό βλέμμα τους κ' ο πανίσχυρος άρχηγος χαμήλωσε πάλι τά μάτια του, ένδο ο Παρναγιάν έξακολούθησε :

— Φαίνεται, ότι τά λόγια μου σάς δυσραροστούν, έξοχότατε. Δέν φταίο όμως εγώ. Βλέπω ότι βρισκόμακ μπρος σε μιά μεγάλη άχαρσία. Για να μείνω πιστός σε σάς, παρὰ λίγο να γίνω έθροός τού γυιού μου, διαλαθί τού μόνου πρόσωπου που λατρεύω στόν κόσμο. Προσπαθώ τώρα να συμβιβάσω φιλικά τη μεταξύ μας διαφορά και σεις με κατηγορείτε γιατί δέν έσοκόσατε τό γυιό μου !

— Δέν πρόκειται γι' αϊτό. 'Εγώ θέλω να μάθω άν ο γυιός σας έν γνώριζε καά πρόσωπα βρισκόνοσαν μέσα στ' άμάξι.

— Δέν μπορώ να ξέρω, έξοχότατε !

— 'Ας άφήσομε καά τις περιπτώσεις φλυαριές. Ξέρω καλιά ότι ο γυιός σας ήξερε καά πρόσωπα ήσαν στ' άμάξι και σάς τά άνέφερε μάλιστα...

— 'Απατάστε, έξοχότατε !

'Ο στρατάρχηγος σφρόθηκε όλόρθος και βήθεσε τό διαπεραστικό του βλέμμα μέσ' στό μάτια τού Παρναγιάν.

— Ποιάς ξέρει, τού είπε άπότομα, άν δέν έχετε συνεννοηθεί μαζί του ! Ποιάς ξέρει άν δέν με παρακολούθησατε για να με κατασκοπέσετε ! Παρναγιάν, έσύ κ' ο γυιός σου είστε άχρεία ύποκειμενα !...

'Ο Παρναγιάν έγινε κάποχρος.

— 'Εξοχότατε ! τού είπε με φωνή που έτρεμε από θυμό. Θά ύποθέσω πως ή προσβολή αϊτή δέν έγινε, μέχρις ότου... άραροροστε τό χειρότερο τού αδελφού σας που κρέμασε στην πόρτα σας !...

Δέν πρόφτασε όμως να τελείωση τη φράση του, και ο στρατάρχηγος έβγαλε τό μαχαίρι του και τού έπετέθη.

Μά ο τυχοδιώκτης έμεινε άτάραχος, χωρίς να πτοηθί καθόλου. Κι' ένδο ο 'Ερρίκος προσπαθοσε να τόν χτυπήσει, τόν άρπαξε έξωφρα από τά δυό χέρια και τού τά έσφιξε με τήση δύναμη, όστε τό άπλο έφηνε κ' έπεσε κατω γής.

— 'Εξοχότατε ! φώναξε τότε ο γέρο Παρναγιάν. Μπορούσα να σάς σκοτώσω και θάγα καθε δικαιώμα να τό κάνω. Σας άφνω όμως να ζήσατε για να ξεπλύνετε την προσβολή που σάς έκανε ο αδελφός σας δουξ Φραγκίσκος ντε Μονμορανού. Και πρέκει να μ' είνυμονοείτε γι' αϊτό...

— Άχρεία ! Θά πεθάνης άμέσως, σάλε ! βρηχθήκε ο 'Ερρίκος. Βοήθεια, βοήθεια !...

— Θέλετε να μονομαχησόμε λοιπόν ; ρώτησε ο Παρναγιάν, βγάζοντας τό ξίφος του. 'Εμτζός !... ('Ακολουθεί)

'Ο τρομερός "Αννας ντε Μονμορανού (Πνάς της εποχής)